

Med hensyn til sundhedsvæsenet siger ministeren, at han ikke kan forstå, hvorfor jeg synes, det er problematisk med det private, for det offentlige kunne jo bare løse opgaverne. Men problemet er jo, at hvis amterne skal betale 1.387 kr. for en behandling i stedet for 350 kr., bliver der altså færre penge til at løse opgaverne på de offentlige sygehuse. Hvis amterne i stedet kunne foretage en ordentlig prioritering på de offentlige sygehuse ud fra faglig hensyntagen til, i hvilken rækkefølge patienterne burde behandles, ville man kunne få en langt bedre udnyttelse af sundhedsvæsenet, end når det er privatøkonomiske hensyn, der tæller.

Vi har også set problemet på øjenlægeområdet. Flere har sagt, at det er ved at gå helt galt, fordi øjenlægerne også ser på, hvilke typer behandlinger og operationer de tjener mest på, i stedet for at se på de sundhedsfaglige behov. Derfor fører den øgede privatisering altså til dårligere sundhed og dårligere forhold. Det har man også set i mange andre lande, så hvis det, regeringen for alvor ønskede, var at få et bedre sundhedsvæsen, burde den afsætte flere penge til det offentlige sundhedsvæsen og se på, hvordan man kunne bruge det bedre.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg kan huske to reaktioner fra Venstre, da den tidligere regering fremlagde »Danmark 2010«, og jeg er lige ved at tro, at den nuværende finansministers er den, jeg husker bedst.

Kl. 16.00

Den ene var: Juhu, der er plads til vores skattestop.

Den anden var: Regeringen har overhovedet ikke anvist, hvordan de vil øge arbejdsstyrken. Nu kan jeg så høre, at finansministeren mener, at det er dem, der ikke er i arbejdsstyrken, men i en erhvervsaktiv alder og på overførsel. Vi hører tallet 1 million, men det er jo ikke rigtigt, at der er 1 million, der står og venter. De, der er ledige og på dagpenge, er regnet med i arbejdsstyrken; det er ud over dem. Men ellers har vi førtidspensionister og efterlønsmodtagere og folk på barselslov og sygedagpenge osv.

Finansministeren burde vide, at de 85.000 netto har vi ikke set én eneste af endnu uanset de glimrende reformer, der er lavet, også med brede flertal, også under den tidligere regering, og at det faktisk er en kæmpeudfordring, som ikke kun optager Det Radikale Venstre, men også OECD, vismændene og mange, mange an-

dre. Det burde også optage finansministeren lidt mere alvorligt, men det er jo regeringens akilleshæl, har vi noteret.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Lige kort til fru Line Barfod, der siger, at opgaven burde være at give flere penge til det offentlige sundhedsvæsen. Det er jo lige præcis det, vi har gjort. Det er det offentlige sundhedsvæsen, det er det offentlige system, der selv fordeler pengene.

Jeg mener altså ikke, at det ud fra et humanistisk syn er ambitiøst at sige 85.000 mere i arbejdsstyrken. Det mener jeg ikke, når man ser på, hvor mange der egentlig er skubbet ud på grund af den adfærd vi har og eller vores kultur, uanset af hvilken årsag de står uden for arbejdsmarkedet.

Det gælder også hele førtidspensionsområdet, altså de mennesker, som har været skubbet helt ud. Hvor vi aldrig har haft den kultur, at det, man kunne, skulle man også have lov til at udføre, så man fokuserer på det, man kan og ikke det, man ikke kan. Det har vi heldigvis været i stand til at rette lidt op på i den førtidspensionsreform, som er gennemført af et stort flertal.

Jeg mener, at det giver billedet af et forkert samfund, hvis vi har flere i en arbejdsduelig alder, der reelt er udenfor. Jeg synes altså, at det er et helt naturligt mål at tilstræbe, at gruppen af indvandrere i virkeligheden skulle have samme erhvervsfrekvens som dem, der er født her i landet. Og der ved fru Marianne Jelved, at det ville medføre ca. 50.000 flere.

Hvis vi kan få et mere normalt studieforløb, hvor man følger normeret studietid, så taler vi om 20.000. Tager vi gruppen af seniorer, kunne vi måske have det mål, at vi taler om mellem 5.000 og 10.000, hvis vi gjorde det rigtige og ikke havde en tradition for, hvornår man forlader arbejdsmarkedet. Problemet ville så vise sig over årene ikke at have noget med efterlønnen at gøre, men at vi i virkeligheden begynder at regne på, hvornår vi overhovedet har råd til at være uden for arbejdsmarkedet.

Så vil man regne baglæns og sige, at så stopper man her, fordi éns velfærd er blevet så høj, at man ikke ønsker at arbejde længere. I pensionsordninger, som er helt uden for statens råderum eller Folketingets råderum, har man en helt anden kultur, nemlig at man egentlig fravælger at være i arbejde. Der bliver vi nødt til at se på alle